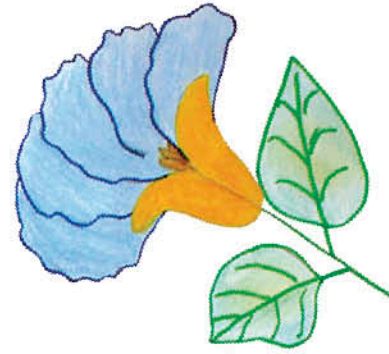

Олег Бурдуков

(12 р., Гнідинська ЗОШ I-III ст. ім. Петра Яцика, с. Гнідин, Бориспільський р-н, Київська обл.)

Життя – тобі...

Колись у мене був дім...

Що в мене є сьогодні? Я бачу сльози, які в очах кожного українця, я бачу кров, яка усюди: і на землі, і в душі, і на одязі померлих солдатів і цивільних; зворушливість, яка тремтить у кожному пострілі, у кожному серці, у кожній перемозі, у кожній смерті...

Мені 12 років. Мій вік спіткала страшна подія – війна. Щодня я прокидаюся, із посмішкою іду на кухню в будинку, де я сьогодні живу, але на половині шляху згадую, що в Україні війна. Настрій не змінюється, але стан душі передати словами неможливо.

Я згадую, як показували Майдан у новинах у 2010-2012 році на святкові дні. Бездоганний, красивий, гордий... Кров'ю обливалася душа, коли я бачив Майдан у 2014 році – розгромлений, печальний він показував правду війни. Як там виступали зі своїми протестами і власними думками патріоти України: Сергій Нігоян, Михайло Жизневський, Юрій Вербицький...

До речі, про Вербицького. Він один із перших у Небесній Сотні. Це людина, яка не боялася ворогів України. Яка була з блакитно-жовтою душею. Леся Українка немов знала про все це і писала наче про самого Юрія Тарасовича Вербицького: «...погляд мій спускався нижче, до тих, хто, прибитий списом, промовляв: «убий, не здамся.» Його закатували у лісі біля села Гнідина Бориспільського району, де сьогодні мій дім.

Коли я згадую про моїх друзів із Донецька, в мене виникає багато питань: «Як вони себе мають, що роблять, хочуть вони поїхати звідти чи ні?». Але... Більше всього мені хочеться плакати, навіть зараз, через те, що майже всі в моєму класі у Донецьку були за Росію, але коли я розмовляв на цю тему з моїми батьками, вони так і казали: «Синку, кожен із твого класу слухає батьків, тому у школі розмовляють, товаришують тільки з тими, у кого буде така ж думка».

Іноді мені страшно, що війна показала всіх патріотів і всіх зрадників, що люди повинні воювати, вмирати, що люди вважають молитвою слова: «Слава Україні – Героям Слава! Слава нації – Смерть ворогам».

Я пам'ятаю, що при нагоді я написав невідомому військовому розповідь про померлого патріота. 2014 рік. Війна. В Запоріжжі забирають 23-річного хлопчину, який був патріотом країни. Через 4 дні його вбили. Поховали через 3 дні. Його дух повернувся на ту саму гарячу точку, де його вбили. Тихенько підійшовши зі сльозою на обличчі до свого товариша, мертвого товариша, він згадав все, що з ними двома сталося за останній час і нарешті заплакав. Він подивився на зброю, якою оборонявся його товариш, та побачив, як вороги атакували його співвіт-

чизників. Крок за кроком їх ставало все менше й менше. Він вирішив сам озброїтись, але згадав, що... він дух.

Він закрив очі, і коли відкрив їх, то побачив закривавлене поле... Закричав дух і зник з обличчя землі...

А колись я прокидався із планами на цілий день. Поснідати, піти до школи, погратися, прийти додому, почитати, подивитися телевізор, лягти відпочивати. Зараз не можу згадати часу, коли гарно проводив його до війни... Все ж не хотілося б знати ні війни, ні такого слова – війна, нічого того, що пов'язує з війною. Раніше була казка. Печально, що розумію я це тільки зараз. Але ж віра рятує зараз всіх.

Майдан, Небесна Сотня, Революція гідності, ДНР, ЛНР, – це все, чим ми живемо. Кожна година для України вирішальна зараз, як ніколи.

Військові – учні, Україна – вчителька, подія війни – урок, війна – школа. Мені це нагадує замкнене коло, але скоро воно відкриється. Військові – учні, Україна – вчителька, подія війни – урок, а війна – школа виживання!!!

Шкода, що я бачу тільки погане. Так мені говорять очі, але в серці є – віра... Вона мене надихає. Надихає на оптимізм, на текст, який я написав, на силу волі.

«Я боюся подумати про те, що буде далі», – так мені говорить моя сторона, яка думає погане. Добра сторона мені каже про те, що ми переможемо. Зараз найгірше військовим. Вони у самому пеклі війни. Ми повинні за них вболівати, бути для них оберегом. Якщо не буде їх, не буде, скоріш за все, і нас. Вони наші захисники, ми – їхня підтримка. Це два елементи. Одного не буде, не стане й іншого.

А хто в цьому винен? Росія винна в тому, що скористалася моментом і зробила ключову дію. Винні ті, що не розуміють у цій війні нічого і пасивно діють, орієнтуючись по новинах, брехливих новинах.

На щастя, цих людей менше, ніж патріотів України, які знають, що Україна – Єдина.

Сьогодні багато хто повинен виживати, деякі можуть померти навіть зараз, деякі вже пережили це, деякі живуть у злагоді, іншим просто неможливо знайти домівку, інші вимушені жити у своїх друзів. А всі – Українці, і вони сильні духом.

Україна єдина, але не всі українці – патріоти. Одні хочуть знищити Україну, а інші її оберігають. Навіщо? Навіщо Янукович зробив це з Україною? Навіщо Путіну Україна? Навіщо доля послала війну на нашу Батьківщину? Ми зараз живемо у цій кривавій грі, їй ім'я – війна. Смерть каже українському народові: «Привіт!». У «морі життя» акули і піраньї біля човна України. Це страшний сон, який не дає нам прокидатися...

Та всупереч всьому я радію життю. Радію, що вчуся у Гнідинській школі. Вона вся, як символ України, красива, патріотична. Я їй буду завжди вдячний за все, коли поїду додому.

Колись у мене був дім...

